

Pogromlar işe yarıyor – transfer zaten gerçekleşiyor

Gazze Şeridi'nde açlığın bir savaş suçu
olarak kullanılmasının belgelenmesi

Nisan 2024

MAİSAM tarafından tercüme edilmiştir.

Pogromlar İşe Yarıyor – (Nüfus) Transferi Zaten Gerçekleşiyor

On yıllardır İsrail, Batı Şeria genelindeki onlarca Filistin topluluğunda yaşamı çekilmez hâle getirmek için çok sayıda yöntem kullanmaktadır. Bu, bu toplulukların sakinlerini görünürde kendi istekleriyle yaşadıkları yerleri terk etmeye zorlamaya yönelik bir girişimin parçasıdır.

Bu hedefe ulaşıldığında devlet, toprağı ele geçirme amacını gerçekleştirebilmektedir.

Bu amacı ilerletmek için İsrail, bu toplulukların üyelerinin evler, tarımsal yapılar veya kamu binaları inşa etmelerini yasaklamaktadır. Onların su ve elektrik şebekelerine bağlanmalarına ya da yol yapmalarına izin vermemektedir. Başka seçenekleri olmadığı için bunu yaptıklarında ise İsrail yıkım tehdidinde bulunmakta ve çoğu zaman bu tehditleri uygulamaktadır.

Yerleşimci şiddeti de İsrail'in bu topluluklarda yaşayan Filistinlilere daha fazla sıkıntı vermek için kullandığı bir başka araçtır.

Bu saldırılar mevcut hükümet döneminde önemli ölçüde artmış, bazı yerlerde yaşamı sonu gelmeyen bir kâbusa dönüştürmüş ve sakinlerin en asgari düzeyde bir onurla yaşama imkânını dahi ortadan kaldırmıştır.

Şiddet, Filistinli sakinlerin geçimlerini sürdürme imkânlarını ellerinden almıştır. Onları can güvenliklerinden korkacak noktaya kadar dehşete düşürmüş ve kendilerini koruyacak hiç kimsenin olmadığı gerçeğini içselleştirmelerine neden olmuştur. Bu gerçeklik karşısında bu toplulukların başka seçeneğı kalmamış, bazıları daha güvenli yerlere gitmek için evlerini ve yurtlarını terk etmek zorunda kalmıştır.

Batı Şeria'nın çeşitli bölgelerine dağılmış onlarca topluluk benzer koşullar altında yaşamaktadır. İsrail bu politikayı sürdürürse, bu toplulukların sakinleri de yerlerinden edilebilir ve böylece İsrail amacına ulaşarak onların topraklarını ele geçirebilir.

Arka Plan

Batı Şeria genelinde onlarca Filistinli çoban topluluğı bulunmaktadır. İsrail bu toplulukları "tanınmayan" topluluklar olarak değerlendirdiğı için onların su ve elektrik şebekelerine ya da yol sistemine bağlanmalarına izin vermemektedir. İsrail ayrıca bu topluluklarda inşa edilen tüm yapıları — evleri, kamu binalarını ve tarımsal yapıları — "yasadışı" olarak değerlendirmekte ve bunlar hakkında yıkım kararları çıkarmaktadır. Bazı durumlarda bu kararları uygulamaktadır. Bazı yapılar birkaç kez yıkılmış ve yeniden inşa edilmiştir.

Son yıllarda yerleşimciler, devletin desteğıyle bu toplulukların yakınlarında onlarca karakol ve küçük çiftlik kurmuştur. Bunun ardından bölgede yaşayan Filistinlilere yönelik şiddet artmış ve mevcut hükümet döneminde yeni zirvelere ulaşmıştır. Korkutucu bir günlük rutine dönüşen bu şiddet saldırıları arasında yerleşimcilerin Filistinli çobanları ve çiftçileri otlaklardan ve tarım arazilerinden çıkarması, topluluk sakinlerine fiziksel saldırılarda bulunması, gece yarısı evlerine girmesi, Filistinlilere ait malları ateşe vermesi, hayvanları korkutması, ekinleri tahrip etmesi, hırsızlık yapması ve yolları kapatması bulunmaktadır.

Filistinli sakinler ayrıca su tanklarının vanalarının açıldığını ve yerleşimcilere ait sürülerin Filistinlilere ait su depolarında sulandırıldığını bildirmiştir. Bu koşullar altında topluluk sakinleri artık otlaklarına ve tarım arazilerine gitmeyi sürdüremez hâle gelmiştir. Filistinlilerin çekilmesinin ardından bazı bölgelerde yerleşimciler askerlerin koruması altında bu arazileri işlemeye başlamıştır. Diğer bazı bölgelerde ise yerleşimciler kendi sürülerini, yakın zamana kadar Filistinli çobanların kullandığı otlaklarda otlatmaya başlamıştır. Otlaklara erişimlerini kaybeden Filistinliler sürüleri için yüksek maliyetlerle yem ve su satın almak zorunda kalmış, bu da ciddi mali kayıplara yol açarak geçim kaynaklarını fiilen yok etmiştir.

Mevcut hükümet bu durumun ortaya çıkmasında önemli bir rol oynamaktadır. Her ne kadar Filistinlilerin inşaat faaliyetlerine getirilen kısıtlamaları, ev yıkımlarını ve Filistin topraklarını ele geçirmek amacıyla yerleşimci şiddetinin kullanılmasını başlatmamış olsa da, yerleşimcilerin Filistinlilere yönelik şiddetine açıkça destek vererek ve faillerini teşvik ederek bu şiddete tam meşruiyet kazandırmaktadır.

Bu hükümetin üyeleri geçmişte bu tür şiddet eylemlerine bizzat öncülük etmiş kişilerdir. Bugün ise politikaları tasarlayan kişiler konumundadırlar. Şiddeti finanse eden bütçeleri onlar tahsis etmekte ve Filistinlilere saldıran yerleşimcilere karşı hukukun uygulanmasından onlar sorumlu olmaktadır. Bu hükümet, geçmişte bu tür şiddet olaylarından sonra duyulan boş kınamalarla bile uğraşmamaktadır. Bunun yerine şiddet uygulayan yerleşimcileri övmektedir.

Önceki hükümetler Filistinlilere zarar veren İsrailileri soruşturan ve yargılayan işleyen bir hukuk sistemi görüntüsünü korumakta ısrar ederken, bu hükümetin üyeleri bunun tüm izlerini silmeye çalışmaktadır. Bir bakanın “Huvvara’yı silmekten” söz etmesi, koalisyon partilerinin üyelerinin bir Filistinliyi öldürmekle suçlanan bir İsrailiyi hastanede ziyaret etmesi ve bakanların şiddeti kınamayı reddetmesi bunun örnekleri arasındadır. Tüm bunlar yaşanırken, bir Filistin topluluğundan diğerine yönelik pogromlar da fiilen onaylanmaktadır.

Bu değişimin sonuçlarına ilk maruz kalanlar en izole ve en savunmasız Filistin topluluklarıdır. Bu topluluklar son derece temel koşullar altında yaşamakta ve sakinlerine cezasızlık içinde zarar verme yetkisi tanınmış yerleşim karakollarıyla çevrili bulunmaktadır.

Turmusaya ve Ümm Safa gibi daha yerleşik topluluklardaki Filistinliler bile askerler ve polisler pogromcularla birlikte hareket ederken herhangi bir koruma görememişse, bu izole çoban topluluklarının sakinlerinin ne umudu olabilir? Hayatta kalmalarından endişe etmeleri, kendilerinin ve çocuklarının kaderlerine terk edildiğini fark etmeleri ve aynı zamanda gelir kaynaklarını kaybetmeleri, anlaşılır biçimde, bu topluluklarda yaşamaya devam etmelerini imkânsız hâle getirmiş ve onları ayrılmaya zorlamıştır.

Yerlerinden Edilen Topluluklar

Son iki yıl içinde Batı Şeria’daki en az altı topluluk yerlerinden edilmiştir. Bu toplulukların dördü Ramallah’ın kuzeyinde ve kuzeydoğusunda yaşamaktaydı. Topluluk üyelerinin bir kısmı, daha önce İsrail içindeki ve Batı Şeria’daki başka bölgelerden yerlerinden edildikten sonra kendilerine burada yaşama izni veren diğer Filistinlilere ait topraklarda yaşamaktaydı.

Son yıllarda bu toplulukların çevresinde devletin desteğiyle çeşitli İsrail yerleşim karakolları ve tarım çiftlikleri kurulmuştur. Bunlardan ilki olan **Micha Çiftliği**, 2018 yılında kurulmuştur. Batı Şeria'nın diğer bölgelerinde olduğu gibi, bu yerleşim karakolları da neredeyse kurulur kurulmaz su ve elektrik şebekelerine ve yol ağına bağlanmıştır. Bu yapılar yıkımdan muaf tutulmuş ve sakinleri, kendilerine koruma sağlayan orduyla tam bir iş birliği içinde hareket etmiştir. Bu karakollardan bazıları, İsrail'in "atış alanı" ilan ettiği ve resmî olarak hiçbir topluluğun kurulmasına izin verilmemesi gereken bölgelerde kurulmasına rağmen devlet desteği almıştır.

Bu bölgede yerlerinden edilen dört topluluk şunlardır:

Ras et-Tin

7 Temmuz 2022'de bu topluluğun yaklaşık 120 üyesi, bunların yaklaşık yarısı çocuk olmak üzere, yaşadıkları yeri terk etmiştir. Topluluk, 1960'ların sonlarında İsrail tarafından Güney El-Halil Tepeleri'nden çıkarılan Filistinliler tarafından, Kefr Malik ve el-Muğayyir sakinlerine ait tapulu özel Filistin toprakları üzerinde kurulmuştur.

Yıllar içinde Sivil İdare topluluk sakinlerine ait bazı yapılar hakkında yıkım kararları çıkarmış ve bugüne kadar toplulukta konut dışı üç yapıyı yıkmıştır. Sivil İdare ayrıca topluluk sakinlerinin inşa ettiği okul hakkında da yıkım kararı çıkarmıştır.

2018 yılında topluluğun yakınında bir yerleşim karakolu olan Micha Çiftliği kurulmuştur. Bu karakolun kurulmasının ardından topluluk sakinleri taciz, hırsızlık, vandalizm ve sözlü saldırılar da dâhil olmak üzere şiddet olaylarında belirgin bir artış yaşandığını ve bunların günlük hayatın bir parçası hâline geldiğini bildirmiştir.

Ayn Samiya

22 Mayıs 2023 tarihinde, toplam yaklaşık 200 kişiden oluşan 28 ailenin yaşadığı Ayn Samiya topluluğunun son sakinleri de evlerini terk etmiştir.

Topluluk, İsrail tarafından başka bölgelerden birkaç kez yerlerinden edildikten sonra, 1980 yılında yakınlardaki Kefr Malik sakinlerinden kiralanan araziler üzerine yerleşmiştir. Yıllar içinde Sivil İdare bazı yapıların yıkılması yönünde kararlar çıkarmış ve bugüne kadar toplulukta 83 kişinin — bunların 52'si çocuktan — yaşadığı 21 evi ve ayrıca 28 konut dışı yapıyı yıkmıştır. Sivil İdare ayrıca yaklaşık 40 çocuğa hizmet vermesi planlanan okul hakkında da yıkım kararı çıkarmıştır.

Ekim 2022'de Kudüs Bölge Mahkemesi, yerel sakinlerin yıkımı durdurmak amacıyla yaptığı başvuruyu reddetmiştir. Sakinler, yıkım kararı uygulanmadan önce bölgeyi terk etmiştir. Ayn Samiya sakinleri de 2018'den itibaren yerleşimci şiddetinde ciddi bir artış yaşandığını bildirmiştir. Topluluğun ayrılmasından bir hafta önce polis, yerleşimcilerden çalındığı yönündeki asılsız iddia üzerine sakinlere ait onlarca koyun ve keçiye el koymuştur. Yerleşimciler geceleri topluluğa girerek sakinlere ve okula saldırmış, üzerlerinde insansız hava aracı uçurmuş ve otlakları ateşe vermiştir. Ayrıca kendi sürülerini topluluğun tarım arazilerine salmış ve hayvanlar tüm ürünleri tüketmiştir.

el-Bak'a

10 Temmuz 2023'te, bunların 21'i çocuk olmak üzere 33 kişi yerlerinden edilmiştir. 1 Eylül 2023'te ise toplulukta kalan son aile de, biri çocuk olmak üzere toplam beş kişiyle birlikte bölgeden ayrılmıştır. Bu ayrılıktan önce, yerleşimciler topluluğun evlerinden yaklaşık 50 metre uzaklıkta bir çiftlik kurmuş, güneş panelleri yerleştirmiş, yakınlardaki Neve Erez karakoluna hizmet veren su altyapısına bağlanmış ve topluluğun ana yola çıkan erişim yolunu kontrol altına almıştır.

Yerleşimciler ayrıca 60 ila 70 baş koyundan oluşan sürülerini topluluğun otlaklarında otlatmış ve kendi sürülerini otlatan topluluk çobanlarını taciz etmiştir. 7 Temmuz 2023 günü sabah yaklaşık 06.30'da topluluktaki diğerlerinden daha izole bir çadır ateşe verilmiştir.

Aile o sırada orada değildi; çünkü yerleşim karakolunun kurulmasından beri yerleşimci saldırılarından korktukları için geceleri başka yerlerde kalıyorlardı. Aile yangını uzaktan görmüş ve polisi aramıştır; ancak olay yerine kimse gelmemiştir.

el-Kabun

Toplam 86 kişiden oluşan ve bunların 26'sı çocuk olan 12 ailenin yaşadığı topluluk, Ağustos 2023'ün başlarında yerinden edilmiştir. Topluluk, üyeleri İsrail tarafından 1950'lerin başlarında Necef Çölü'nden çıkarıldıktan sonra 1996 yılından itibaren bu bölgede yaşamaktaydı. Yıllar içinde Sivil İdare bazı yapılar hakkında yıkım kararları çıkarmış ve bugüne kadar 41 kişinin — bunların 18'i çocuktu — yaşadığı altı evi ve 12 konut dışı yapıyı yıkmıştır. Bu yılın Şubat ayında yerleşimciler, İsrail'in "atış alanı" ilan ettiği bölgenin içinde topluluğun yakınında bir karakol kurmuştur.

Yerleşimciler sakinleri taciz etmiş; topluluk üyeleri onların evlerinin çevresinde dolaştıklarını, hatta evlerine girdiklerini, geceleri geç saatlerde atlarla ve arazi araçlarıyla geldiklerini, kendilerini korkuttuklarını, tarım arazilerini ele geçirdiklerini ve sürülerini otlatmalarını engellediklerini bildirmiştir.

Güney El-Halil Tepeleri'nde Yerinden Edilen Diğer Topluluklar

Güney El-Halil Tepeleri'nde en az iki topluluk daha zorla yerinden edilmiştir. Bunlardan ilki **Hirbet Simri**'dir. Topluluk, iki kardeşe ait iki aileden oluşmakta ve sekizi çocuk olmak üzere toplam 20 kişiyi barındırmaktaydı. 1998 yılında topluluğun yaşadığı tepenin üzerine **Mitzpe Yair** yerleşim karakolu kurulmuş ve bunun ardından şiddet artmıştır. Yerleşimciler topluluk üyelerini taciz etmiş, tehdit etmiş, evlerine girmiş, sürülerini otlatmalarını engellemiş ve evlerine tekrar tekrar girmiştir.

2020 yılında yerleşimciler bölgeye bir sığır sürüsü getirmiş ve topluluk sakinlerinin kullandığı arazilerde otlatmaya başlamıştır. Temmuz 2022'de topluluk sakinleri bölgeyi terk etmeye karar vermiştir. Bölgeden ayrılan ikinci topluluk ise yine 20 kişiden oluşan ve bunların 12'si çocuk olan **Vidadi et-Tahta** topluluğudur. Topluluk yaklaşık 50 yıldır bu bölgede yaşamaktaydı. Yaklaşık iki yıl önce yerleşimciler topluluğun evlerinden yaklaşık 500 metre uzaklıkta bir karakol kurmuştur. O tarihten sonra yerleşimciler, topluluk sakinlerinin evlerinin

çevresindeki otlaklara erişimini sürekli engellemiş; buna sürüyü korkutup dağıtmak için insansız hava aracı kullanmak da dâhil olmuştur. Silahlı yerleşimciler ayrıca günün her saatinde, bazen bir köpekle birlikte, topluluk sakinlerinin evlerine girmiş; onlara saldırmış, dövmüş ve silahla tehdit etmiştir. Buna ek olarak yaklaşık bir yıl önce Sivil İdare, küçük yerleşimdeki tüm yapılar hakkında yıkım kararı çıkarmıştır.

Bunlar üç konut yapısı ve bir hayvan barınağından oluşmaktaydı. 27 Haziran 2023'te iki silahlı yerleşimci topluluğa girerek evinin yakınında koyunlarını otlatan bir sakini tehdit etmiştir. Söz konusu kişi yardım istemek için aile üyelerini çağdırmaya gitmiş, bu sırada yerleşimciler koyunları çalmaya çalışmıştır. Ancak sakinlerin yaklaştığını görünce hayvanları bırakıp karakola geri dönmüşlerdir. Aile polisi aramış, fakat polis yardım etmeyi reddetmiştir. Bu olayın ardından aile, tehlikenin çok büyük olduğuna ve bölgeyi terk etmeleri gerektiğine karar vermiştir.

Uzun Süredir Devam Eden Bir Politikanın Parçası

Bu topluluklar yaşadıkları yerleri terk etme kararını bir boşluk içinde almadı. Bu durum, tam olarak böyle bir sonucu elde etmeyi amaçlayan İsrail politikasının doğrudan sonucudur: Filistinlileri yerlerinden etmek ve yaşam alanlarını daraltarak topraklarını Yahudilerin eline geçirmek.

Bu politika, devlet ve onun temsilcileri tarafından uygulanan, resmî ve gayriresmî yollarla yürütülen, farklı düzeylerde sertlik içeren çok sayıda kısıtlama, uygulama ve baskıcı tedbire dayanmaktadır.

Resmî Yol: İnşaat ve Kalkınmaya Getirilen Aşırı Kısıtlamalar

İsrail, Batı Şeria'nın %60'ını oluşturan C Bölgesi'nde Filistinlilerin inşaat yapmasını ve kalkınmasını fiilen yasaklamaktadır. Bu bölgede 200.000 ila 300.000 arasında Filistinli yaşamaktadır. Bunların binlercesi onlarca çobanlık ve tarım topluluğunda ikamet etmektedir.

Batı Şeria'daki Filistinlilerin çoğu, yaklaşık 30 yıl önce beş yıllık geçici bir anlaşma olarak imzalanan Oslo Anlaşmaları kapsamında A ve B Bölgeleri olarak tanımlanan alanlarda yaşasa da, inşaat yaşağından tüm Filistinliler etkilenmektedir.

Bunun nedeni, Oslo Anlaşmaları imzalandığında A ve B Bölgelerinin büyük ölçüde zaten yerleşime açılmış olması, kentsel, tarımsal ve ekonomik gelişme potansiyeline sahip alanların ise çoğunlukla C Bölgesi'nde bulunması ve o tarihten bu yana Filistin nüfusunun neredeyse iki katına çıkmış olmasıdır. Filistinlilerin C Bölgesi'nde inşaat yapmasını engellemek için İsrail, çeşitli hukuki tanımlar kullanarak bölgenin yaklaşık %60'ını Filistinlilerin inşaat yapamayacağı alanlar olarak belirlemiştir.

Bu geniş ve zaman zaman birbirleriyle örtüşen alanların yaklaşık:

- %35'i "devlet arazisi",
- %30'u askerî eğitim alanı (atış alanı),
- %14'ü doğal koruma alanı ve millî park,
- %16'sı ise yerleşim birimlerinin yetki alanı olarak tanımlanmıştır.

İsrail, bu bölgelerde yaşayan Filistinlilere karşı aralıksız bir mücadele yürütmekte; onları “askerî eğitim” gibi gerekçelerle tekrar tekrar topraklarından uzaklaştırmakta, evlerini yıkmakta ve mallarına el koymaktadır.

C Bölgesi'nin geriye kalan %40'lık kısmında ise Batı Şeria'daki planlama ve inşaat üzerinde tam ve münhasır denetime sahip olan İsrail, inşaat ve kalkınma konusunda son derece ağır kısıtlamalar uygulamaktadır. Sivil İdare, bu bölgede bulunan Filistin topluluklarının büyük çoğunluğu için imar planı hazırlamayı reddetmektedir.

Sivil İdare tarafından onaylanan az sayıdaki imar planı ise C Bölgesi'nin %1'inden daha azını kapsamaktadır ve çoğunlukla zaten yapılaşmış alanlarda bulunmaktadır.

Bu planlar günümüzde dünyada kabul edilen planlama kriterlerini karşılamamaktadır. Özel mülkiyete ait arazilerde bile bir Filistinlinin inşaat ruhsatı alabilme ihtimali son derece düşüktür. Sivil İdarenin Peace Now örgütüne verdiği verilere göre, 2009-2018 yılları arasındaki on yıllık dönemde yapılan 4.422 ruhsat başvurusundan yalnızca 98'i onaylanmıştır. Bu oran %2'dir. İsraili sivil toplum kuruluşu Bimkom'a verilen verilere göre ise 2016-2020 yılları arasında yapılan 2.550 başvurudan yalnızca 24'ü kabul edilmiştir. Bu oran %1'in altındadır.

Yapılan başvuru sayısı Filistinlilerin gerçek inşaat ihtiyacını da yansıtmamaktadır. Çünkü Filistinlilerin büyük çoğunluğu, başvurularının reddedileceğini bildiği için artık ruhsat başvurusu yapma zahmetine bile girmemektedir. İmar planlarının bulunmaması yalnızca konut yapımını değil, okullar ve sağlık tesisleri gibi kamu hizmeti amaçlı yapıların yanı sıra yol bağlantıları, su ve elektrik şebekeleri gibi altyapı yatırımlarını da engellemektedir.

İklim değişikliği nedeniyle altyapı üzerindeki kısıtlamalar, Filistinli sakinlerin yaşamını her geçen yıl daha da zorlaştırmaktadır. İsrail yalnızca sakinlerin altyapıya bağlanmasını engellemekle kalmamakta, aynı zamanda onların ihtiyaçlarını kendi imkânlarıyla karşılamalarını da önlemektedir. Su sarnıçları kazılmasını ve güneş enerjisi sistemleri kurulmasını yasaklamakta, düzenli olarak su depolarına el koymaktadır. Sürekli akan suya erişim bulunmadığından bu topluluklarda kişi başına günlük su tüketimi yalnızca 26 litredir.

Bu miktar afet bölgelerindeki tüketim düzeyine benzemektedir ve Dünya Sağlık Örgütü'nün tavsiye ettiği kişi başına günlük 100 litrelik miktarın yaklaşık dörtte birine denk gelmektedir. Bu koşullar altında Filistinliler topluluklarını geliştirmek ve evlerini inşa etmek için ruhsatsız yapılaşmaya yönelmek zorunda kalmaktadır. Bunu suçlu oldukları için değil, yasal olarak inşaat yapabilmelerinin hiçbir yolu olmadığı için yapmaktadırlar. Sivil İdare bu yapılar hakkında yıkım kararları çıkarmakta ve zaman zaman bunları uygulamaktadır.

B'Tselem verilerine göre İsrail, 2006 yılı ile 31 Temmuz 2023 tarihi arasında Batı Şeria genelinde 2.123 evi yıkmıştır. Bu yıkımlar sonucunda 8.580 kişi evsiz kalmıştır. Bunların 4.324'ü çocuktur. Aynı dönemde İsrail ayrıca 3.387 konut dışı yapıyı da yıkmıştır.

Böylece İsrail, steril bir hukuk ve şehir planlama dili kullanarak, askerî emirler ile “imar ve yapılaşma yasalarına” dayanarak, hedef aldığı geniş bölgelerden Filistinlileri uzaklaştırmayı ve onları daha küçük alanlara sıkıştırılmayı başarmaktadır.

Bu alanlarda onların yaşamlarını adeta askıya almakta ve her türlü gelişimi engellemeye yönelik politikalar uygulamaktadır. Filistinliler geleceğine ilişkin sürekli bir belirsizlik içinde yaşamaya zorlanmaktadır. Sivil İdare görevlilerinin her an gelip yeni yıkım kararları vereceği ya da zaten inşa edilmiş yapıları yıkacağı korkusuyla yaşamaktadırlar. Sürekli yoksunluk içinde, topluluklarının yakınında ve çoğu zaman kendi toprakları üzerinde kurulan yerleşimlerdeki yaşam koşullarıyla kıyaslanamayacak şartlarda hayat sürmektedirler.

Gayriresmî Yol: Yerleşimci Şiddeti

İsrail'in toprak ele geçirme politikası, devlet tarafından doğrudan ya da dolaylı olarak silahlandırılan, desteklenen, teşvik edilen ve finanse edilen; yaptırım korkusu taşımadan hareket eden yerleşimci gruplarının günlük şiddet eylemleri aracılığıyla da sürdürülmektedir.

Bu şiddet eylemleri, Filistinlileri C Bölgesi'nden uzaklaştırmayı amaçlayan geniş kapsamlı bir stratejinin parçasıdır. Son yıllarda Batı Şeria genelinde yaklaşık 70 adet "tarımsal çiftlik" kurulmuştur. Bir çiftlik kurmak, bir yerleşim birimi kurmaktan çok daha az kaynak gerektirmektedir. Koyun ve sığır otlatılması yoluyla bu çiftlikler, genellikle otlakları, su kaynaklarını ve Filistinliler tarafından işlenen arazileri içeren binlerce dönümlük geniş alanların kolayca kontrol altına alınmasını sağlamaktadır. Bu çiftliklerde yaşayan yerleşimciler, yakınlarında yaşayan Filistinlileri sürekli korku altında bırakmaktadır.

Yerleşimcilerin kullandığı başlıca yöntemler şunlardır:

- Koyun ve sığır sürülerini otlatarak otlakları fiilen ele geçirmek,
- Arazi araçlarıyla Filistin sürülerinin içine dalmak,
- İnsansız hava araçları kullanarak hayvanları korkutup dağıtmak,
- Otlaklarda, tarım arazilerinde ve evlerinin içinde Filistinli topluluk sakinlerine fiziksel şiddet uygulamak,
- Su kaynaklarına zarar vermek.

Yerleşimciler bu yöntemlerle, Filistinli çobanları ve çiftçileri nesiller boyunca kullandıkları tarım arazilerinden, otlaklardan ve su kaynaklarından uzaklaştırmayı ve bu alanların kontrolünü ele geçirmeyi başarmıştır.

B'Tselem'in yaklaşık iki yıl önce yaptığı bir araştırma, yalnızca birkaç düzine kişinin yaşadığı beş küçük yerleşimci çiftliğinin — genellikle bir veya iki aile ile birkaç gençten oluşan toplulukların — Filistinli toplulukların kuşaklar boyunca kullandığı toplam 28.000 dönümden fazla tarım ve otlak arazisini kontrol altına aldığını göstermiştir.

Ordu, bu olayların tamamen farkında olmasına rağmen, bir politika gereği şiddet uygulayan yerleşimcilerle karşı karşıya gelmekten kaçınmaktadır. Hatta bazı durumlarda askerler bu eylemlere doğrudan katılmakta ya da uzaktan yerleşimcilere koruma sağlamaktadır.

İsrail'in hareketsizliği, yerleşimci saldırıları gerçekleştikten sonra da devam etmektedir. Uygulayıcı kurumlar bu olaylara müdahale etmemek için ellerinden geleni yapmaktadır. Şikâyette bulunmak son derece zordur. Soruşturma açılan çok az sayıdaki olayda ise sistem kısa sürede olayları aklamaktadır. Filistinlilere zarar veren yerleşimciler hakkında neredeyse

hiç dava açılmamaktadır. Açılan davalarda ise genellikle hafif suçlamalar yöneltilmekte ve mahkûmiyet kararı çıkması gibi nadir durumlarda sembolik cezalar verilmektedir. Bu yeni bir durum değildir. Yerleşimcilerin Filistinlilere yönelik şiddeti, işgalin ilk dönemlerinden bu yana sayısız hükümet belgesinde ve dosyada; Filistinliler ve askerler tarafından verilen binlerce ifadede; kitaplarda; Filistinli, İsraili ve uluslararası insan hakları kuruluşlarının raporlarında ve binlerce haber metninde belgelenmiştir.

Bu geniş ve tutarlı belge birikimi, Filistinlilere yönelik yerleşimci şiddeti üzerinde neredeyse hiçbir etki yaratmamıştır. Bu şiddet uzun zamandır Batı Şeria'daki işgal yaşamının ayrılmaz bir parçası hâline gelmiştir. Bu politika Filistinlileri tamamen korumasız bırakmış, hatta evlerine giren kişilere karşı kendilerini savunma hakkından dahi mahrum etmiştir.

Filistinliler saldıran yerleşimcileri uzaklaştırmaya çalıştığında, buna taş atmak da dâhil olmak üzere, o ana kadar saldırıyı izleyen ya da saldırıya katılan askerler onlara göz yaşartıcı gaz kapsülleri, ses bombaları, kauçuk kaplı metal mermiler ve hatta gerçek mermilerle karşılık vermektedir. Bazı durumlarda Filistinliler gözaltına alınmakta ve haklarında dava açılmaktadır. Devlet yalnızca Filistinlilere yönelik şiddeti meşrulaştırmakla kalmamakta, aynı zamanda bu şiddetin sonuçlarını da meşrulaştırmaktadır.

Yerleşimcilerin Filistinlilerden zorla aldığı topraklarda kalmalarına izin verilmektedir. Ordu, Filistinlilerin bu alanlara girmesini yasaklamakta ve devlet burada kurulan yerleşimleri tam olarak desteklemektedir. Resmî izin olmaksızın kurulan onlarca yerleşim karakolu ve tarım karakolu varlığını sürdürmektedir.

İsrail, bakanlıklar, Dünya Siyonist Örgütü Yerleşim Bölümü ve Batı Şeria'daki bölgesel konseyler aracılığıyla bu yapılara destek sağlamaktadır. Devlet ayrıca karakollardaki ekonomik faaliyetleri, tarımsal tesisleri, yeni çiftçileri ve hayvancılık faaliyetlerini sübvansede etmekte; su tahsis etmekte ve bu karakolların kaldırılması için açılan davalarda hukuki savunmalarını üstlenmektedir.

Zorla Nüfus Transferi Böyle Başladı ve Böyle Devam Ediyor

İsrail, göz diktiği bölgelerde bulunan toplulukların yaşamını çekilmez hâle getirerek sakinlerini artık dayanamayacak noktaya sürüklemekte ve onların evlerini ve topraklarını terk etmelerini sağlamaktadır. Böylece devlet bu toprakları ele geçirebilmektedir. Bu politika iki paralel hat üzerinden uygulanmaktadır.

Birinci hatta — askerî emirler, hukuk danışmanları ve Yüksek Mahkeme tarafından onaylanan hatta — devlet Filistinlileri topraklarından çıkarmaktadır.

İkinci paralel hatta ise yerleşimciler, devlet güçlerinin yardımı ve teşvikiyle, bazen de onların doğrudan katılımıyla Filistinlilere karşı şiddet kullanmaktadır.

Bu politika en az altı topluluğun zorla yerinden edilmesine yol açmıştır. Ancak Batı Şeria genelindeki birçok başka topluluk da aynı baskıya maruz kalmakta ve yakın bir sürgün tehdidi altında yaşamaktadır. Bu politika hukuka aykırıdır ve İsrail'i zorla nüfus transferi savaş suçuna ortak etmektedir. İsrail'in uymakla yükümlü olduğu ve riayet edeceğini taahhüt ettiği

uluslararası hukuk, işgal altındaki bir bölgenin sakinlerinin zorla yerlerinden edilmesini, koşullar ne olursa olsun, yasaklamaktadır. Bu olayda askerlerin evlere gelip insanları fiziksel güç kullanarak çıkarmaması sonucu değiştirmemektedir. Sakinlere başka seçenek bırakmayan zorlayıcı bir ortam yaratılması, İsrail'in bu suçtan sorumlu tutulması için yeterlidir. Bu topluluklar herhangi bir doğal afet veya kaçınılmaz koşullar nedeniyle yerlerinden edilmemektedir. Bu, apartheid rejiminin Ürdün Nehri ile Akdeniz arasındaki tüm bölgede Yahudi üstünlüğünü sürdürme hedefini gerçekleştirmek için yaptığı bilinçli bir tercihtir. Bu rejim toprağı yalnızca Yahudi nüfusa hizmet etmesi gereken bir kaynak olarak görmektedir. Bu nedenle topraklar neredeyse tamamen mevcut Yahudi yerleşimlerinin geliştirilmesi ve genişletilmesi ile yeni yerleşimlerin kurulması amacıyla kullanılmaktadır.

Bu nedenle, devam eden nüfus transferine karşı koymak bir görevdir ve bu transferi mümkün kılan politikaların uygulanmasına katkı sunmayı sürdürme yönünde herhangi bir yükümlülük bulunmamaktadır. İsrail toplumunun giderek büyüyen kesimleri son dönemde demokratik olmayan bir ülkede askerlik yapmayı reddettiklerini açıklamıştır. Bir savaş suçunun işlenmesine ve bir nüfus transferi politikasının uygulanmasına katılmayı reddetmekten daha haklı bir ret gerekçesi yoktur.